Temps Ordinari - Corpus Christi

Per Administrador el dg., 26/06/2011 - 09:00

Dt 8,2-3.14b-16a
1 Co 10,16-17
Jn 6,51-58

Diada del Corpus, Diada d'adoració al "Testament del Senyor": *un pa que es trenca, parteix i reparteix.*La lectura de l'evangeli ens ha traslladat al Darrer Sopar. El Mestre necessita viure amb els seus la calidesa de la fraternitat. No hi ha dubte que, històricament, Jesús en aquells moments deuria veure molt a prop la seva fi. Necessita sintetitzar la seva vida, donar-los les últimes voluntats, el Testament...Potser alguns de nosaltres recordem aquell moment memorable en què el pare o la mare, amb els fills reunits, aprofita per donar el Testament, per resumir-los tot el que ell és, tots els seus desigs.1. ***Els ha reunit, com tantes altres vegades****,* en un àpat de germanor. Ara ell ho necessita més que mai. L'àpat d'aquesta vesprada esdevé la *culminació* de tantes menjades festives, a la vora del Llac a l'hora amable en què cau el dia, a casa d'amics, de pecadors, de fariseus. Cada una d'elles havia estat una "bona noticia", enmig d'un món on no sovintegen les bones notícies. En aquests àpats es *respirava Déu*, esdevenien un tast del Banquet del Regne. Els exclosos eren situats en els primers llocs i es descobrien "inclosos", reconeguts com a persones;els darrers, els pecadors, els recaptadors de l'impost, les prostitutes... eren acollits incondicionalment. La *tradició* que arriba als autors dels evangelis, rememorava sobretot aquell dia en què tota una multitud va menjar fins a saciar-se, asseguda a l'herba nova de primavera. Aleshores Jesús "prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent". Fou la desmesura del convit del Regne. El lector d'aquell relat, ja aleshores havia descobert que l'escena era narrada amb el llenguatge de les litúrgies eucarístiques de les comunitats.L'evangelista Marc *contempla* aquest darrer àpat en les festes de Pasqua i deixa entreveure el rerefons de l'Aliança (anyell pasqual a la sortida d'Egipte, pacte del Sinaí segellat amb sang) que en Jesús *arriba al seu acompliment*. 2. ***La conversa a la taula arriba al moment culminat: el "Testament"****.* El Senyor, amb un to entranyable de comiat, realitza un signe profètic del que ha estat tota la seva vida i del que s'esdevindrà demà a la creu: *el pa que es trenca, parteix i reparteix*. Això demana que repeteixin els seguidors.El *Testament* sintetitza tota la fondària de les menjades del Senyor amb el seus, és una mena de "concentrat" de la vida de Crist, tot ell fet "entrega", donació. Trobem el Déu de Jesús quan "combreguem", masteguem, digerim... la vida del qui fou *home per als altres*, de qui fou tot ellentrega, donació, combat a favor de la vida, de la justícia desbordant del Regne. Trobem el Déu de Jesús, quan ens alimentem amb el seu Cos i la seva Sang per reproduir el seu camí de donació, d'aposta per la vida, quan com ell ens situem al costat dels darrers, dels exclosos... lluitant amb Jesús per fer-los "primers", per incloure'ls.3. ***Per això, el culte cristià pot arribar a adquirir un gust "blasfem"***, pot esdevenir, com diu St. Pau, un contrasentit, quan no és signe i senyal d'una vida que es parteix com el pa. El deixeble sap que és *menjant aquesta vida trencada* que rep la fortalesa i la vigoria. Tot al llarg de l'evangeli hi ha hagut un debat entre: - els qui accentuaven que Déu és troba en els cultes, els dissabtes, el compliment de les lleis, el Temple...; - els qui, amb Jesús, deien que Déu es troba en la misericòrdia, en la justícia, en carregar lestragèdies dels altres. Són dos estils que acompanyen a la vegada la història de l'Antic Testament, la dels dies de Jesús, la història cristiana.4. ***Combregant el Cos i la Sang de Crist se supera la contradicció*** entre aquests dos "tarannàs" espirituals. Des d'aquest Testament, el *culte* és precisament el memorial (celebrat i renovat en la vida dels fidels) de l'*entrega* de Crist. Aquí és on hom combrega el Misteri inabastable del Déu tres vegades Sant. Per la seva banda, l'*entrega*, la justícia... si no va embolcallada des de dintre per l'admiració *sagrada* del Misteri esdevé dura, rígida, malagradosa.5. ***Les Enramades i Catifes de flors dels carrers dels nostres pobles*** La nostra tradició catalana ha fet enramar i encatifar els nostres carrers com a homenatge a la Custòdia del Senyor. Una molt bella tradició, el Senyor s'ho mereix...!Ell, quan trepitja les catifes i es veu estimat pels qui han trenat les enramades, gaudeix de l'homenatge que es ret al "pa trencat", i per tant als "trencats" dels nostres pobles...: els publicans, els pecadors, els estrangers, els mil endimoniats.. que seien amb ell a la taula, i que ell els feia seure en els primers llocs.Nosaltres adorem al Santíssim que sabem que camina escortat pels "seus", i que ens fa preguntar si també són els "nostres".Aquest és l'autèntic Cos de Crist (Corpus Christi) que nosaltres demanem combregar.

ETIQUETES
TESTAMENT SOPAR